

MİLLÎ GÜVENLİK VE MİLLÎ BİRLİK SORUNUMUZ

MUZAFFER ÖZDAĞ*

İnsan soyunun diğer canlı türleri ve Arz üzerindeki egemenliği belirgindir. Uzay'a açılma çağına da girilmiştir. Ancak, insanlığın yeryüzü üzerindeki yaşantısının, yaradılıştan günümüze, tarihin her döneminde insanlık adına onur, övünç ve mutluluk duyulacak bir yüce seviye ve nitelik taşıdığını söylemek mümkün değildir.

İnsanlığın hayat serüveni, tarihi sürekli ve çok cepheli mücadele olmuştur, olmaktadır. Bu mücadele canlılar aleminde, bitki ve hayvan türlerinde görüldüğü gibi sadece doğa ile, çevre ile, diğer canlı türleriyle yaradılış kanuniyetlerine uygun bir mücadele olmamıştır. Evrensel denklem çerçevesinde kalmamıştır.

Klan, aşiret, boy, soy, milliyet kümelenmeleri, dil, din, mezheb, sınıf servet, zihniyet, ideoloji, medeniyet farklılaşmaları gösteren toplumların kendi içlerinde ve birbirleriyle yaptıkları diğer canlı türlerin yaşam mücadelelerinden daha kanlı, kıyıcı kavgalar... Tarihin genel çizgisi budur.

Yokluktan, yok edilme endişesinden tehditten, baskıdan, zulümden, kölelikten, kandan, kinden, düşmanlıktan arınmış, huzur ve güvenin özgürlüğün, adaletin, barış ve düzenin, uyumun sağlandığı bir sevgi ortamı, refah ve mutluluk insanlığın ezeli özlemi olmuştur. Tasavvur olunan, özlenen cennettir. Ancak insanoğlu davranış ve yaşama yöntemleriyle

* Araştırmacı, Yazar.

dünyayı kendisi için çoğunlukla cehenneme dönüştürme hatasından da kurtulamamıştır.

Yeryüzünde bir cennet kurma emel ve girişimde en iddialı olan diktatörlerin, karşı konulamaz kıyıcılıktaki despot siyasî güç odaklarının, örgütlerinin denetim kurdukları alanları cehenneme çevirdikleri bilinmektedir. Onların mutluluk vaadi ile aldattıkları kümeleri tahakküm emellerine alet etmek, oyalamak için inşa ettikleri cennetlerin sahte olduğu da tarihin tanıklığı ile sabit olmuş, yaşanarak görülmüştür.

Gizemli aşk bahçelerinde, uyuşturucu tütsülerle esrarlı içkiler sunan seçilmiş şuh cariyelerle iştret meclisinde büyülenen, batıl dinî telkinlerle programlanıp fedaiyûn'a, robot katile dönüştürülen Batinî Şîî-İsmailî müridleri... İslâm toplumunu, Büyük Selçuklu'yu içten çökertmeyi, Türk İslâm coğrafyasında dehşet ve anarşiyi hakim kılmayı hedefleyen ve Haçlıların beşinci kolu gibi çalışan profesyonel terör örgütü... Haşhaşiler, Alamut Kalesi, Hasan Sabbah...

Hasan Sabbah'ın cennetinin sahteliği gibi milyonlarca insanın toplama kamplarında, Gulak Takımadalarında; cezaevlerinde, işkence odalarında, sürgünde küme küme toplu kıyımına, âni veya yavaşlatılmış bir öldürme yöntemiyle yok edilmesine, yüz milyonlarca insanın cehennem azabı çekmesine yol açan Lenin ve Stalin'in kurdukları Sovyet Komünist Dünya cennetinin sahteliği de Sovyetler Birliği'nin çözülmesi ve anılan ülke yetkililerinin resmî açıklamaları ile vuzuh bulmuştur.

Sovyetler Birliği'nin dağılışı, komünist maskeli Rus faşizminin yenilgisi dünyamıza özlemi duyulan barış, huzur ve güvenliği getirmemiştir.

Şüphe yok ki önemli bir değişim olmuştur. Ancak bu değişim bir nitelik değişimi olmaktan çok nicelik değişimidir. II. Dünya Savaşı sonrasında yarattığı güçler dengesinde köklü bir değişim olmuştur.

Zorbalığa dayalı dünya düzeninin, emperyalizmin, faşizmin II. Dünya Savaşında Mihver Devletlerinin yenilgisi ile sona erdiği sanılmamalıdır.

Tarih kaydettiği en acımasız toplukıyımların sorumlusu olan Adolf Hitler'in ve insan kasaplığını profesyonel meslek, sanayi haline getiren Nazilerin Sovyet Rusya ve Batılı emperyalist liberal demokrat ülkelerin

önderlerinden, iktidar örgütlerinden belirgin farkları bütün insanlığa daha âdil, eşitci bir dünya düzeni kurma, evrensel mutluluk sağlama gibi bir vaadde bulunmayışları, cinai emellerini zorbalığa dayalı hegemonya heveslerini riya ile maskeleyişleridir.

Öne geçmeye, amaçlarına erişmeye yetecek kadar zorbalık gücüne sahip olduklarını sanan Mihver Devletleri tahakküm emellerini kurulu sömürü düzenini sürdürme çabasındaki Batılı güçler gibi hümanist, liberal, sosyal demokrat, Ruslar gibi proleterya enternasyonalizmi, sosyalizm, komünizm idealleri ile maskeleymeden açıklama cüretini göstermişlerdir.

Hitler Almanyası'nın bu ırkçı girişiminin yüzyıllarca ırkçı sömürge imparatorlukları kurmuş ve istila ettikleri ülkelerdeki, kıtalardaki yerli toplumları acımasız soykırımlarla yok etmiş, köleleştirmiş İspanyol, Portekiz, İngiliz, Fransız, Rus hanedan ve hükümetlerinin girişiminden farklı kılan bir diğer özelliği de şudur:

Almanya, Dünyayı paylaşmada emperyalist yağma ve talanda öncelik alan Beyaz Hristiyan Batılı toplumların kendi kıta ve medeniyetleri dışında kalan toplumlara ırkçı, dinci üstünlük iddiası ile uygulamaktan sakınmadıkları ırkçı ayrımcılığı, sömürgeci baskıyı Avrupa kıtası içine taşımış ve beyaz ırkın da efendiliği iddiasına yönelmiştir.

Ezilen, sömürge statüsünde tutulan halklara hak ve onur tanımayan statükocu büyük güçlerin rahatsızlığının asli sebebi, Mihverin, Nazilerin kendi uygulamalarına da yabancı olmayan cinai ideolojileri değil, Dünyayı yeniden paylaşım istekleri olmuştur.

Günümüzün Dünyası insanlık için yeniden cehenneme dönme istidadındadır.

Hakim medeniyetin insanı liberal demokrat, sosyal demokrat, faşist, sosyalist, komünist, ateist, dindar hangi yolu tutarsa tutsun, hangi ideolojik kisveye bürünürse bürünsün, tanrı tanımazlığını, adalet duygusundan, insan sevgisinden yoksun olduğunu, hayvanî bencilliğini, acımasızlığını ortaya koymuştur. Sovyetler Birliğinin çözülmesinden sonra yaşanan olaylar dizisi de bu gözlemi doğrulamaktadır.

İnsan hak ve hürriyetlerinin sözde koruyucusu liberal, demokrat Batının, Nato ülkelerinin Körfez Krizindeki tutumları ile Bosna-Hersek, Azerbaycan ve Çeçenistan olaylarında davranışları arasındaki fark ve Türkiye'ye karşı aldıkları çifte standart ifade eden muz'ic, küstah, mütecaviz tavır adil, barışçı bir dünya düzenine ve insanlık idealine gönül bağlayanlar için ümit kırıcıdır.

Avrupa kıtasının merkez bölgesinde Bosna-Hersek'te, tarihi özyurdunda millî kimlik sahibi bir toplum, Boşnaklar, Yugoslavya Müslümanları Sırplar tarafından alenen, Engizisyon İspanyasını, Nazi ve Sovyet toplu kıyım kamplarını hatırlatan ve aşan yöntemlerle yok edilmekte, kültür mirasları tahrip edilmektedir.

Hakim dünya düzenini temsil eden güçler ve Avrupalı vicdanı seyirci tavırlarıyla bu soykırımı icazet vermekte ve örtülü destek sağlamaktadır.

Olay yeni bir Endülüs yıkımı uygulamasıdır. Balkan ve Doğu Avrupa Türklüğü'nün nasıl imha edildiğini, dil ve din değiştirmeye veya göçe zorlandığını hazırlayanlar, bilenler hakim medeniyet insanını, maskeli vicdanını tanıyanlar için bu uygulama sürpriz olmamıştır.

İnsanî değerlerin savunucusu görünmekle beraber hakim medeniyetin hayatla, insanla ilgili görüşü de genelde insanî değildir.

İnsan, Batı düşüncesinde bir hayvan türü olarak betimlenir.

"İnsan hayvandan, maymundan türemiştir". "İnsan düşünen bir hayvandır", "İnsan politik, toplumsal bir hayvandır". Batı medeniyetinin çöküşüne işaret eden tanınmış düşünür Oswald Spengler yırtıcı hayvanları canlılar aleminde serbestçe hareket edebilen, en yüksek yaşama tarzına erişmiş tür olarak görür ve İnsanı yırtıcı türe mensup hayvan kabul eder. Montaigne ve Nietzsche'nin de kendisi gibi düşündüklerini vurgular.

Spengler'in insanı yırtıcı hayvan olarak tanımlaması, betimlemesi kinayıcı bir görüş, bir hayıflanma zannedilmemelidir.

"Bitkinin kaderi yeme dönüşme, ot yiyicinin kaderi av olmaktır." Söz ve hüküm et yiyenin, kan içenin, yırtıcındır. "En yırtıcı, en kıyıcı, en acımasız olan en üstündür."

Spengler'in kısıcılığa, yırtıcılığa övgüsü, Nietzsche'nin "İnsanüstü" bir yarattığı ideal göstermesi kişisel psikolojileriyle hudutlu istisnai bir yaklaşım, marjinal bir fantezi sayılmamalıdır.

Putperest ve Hristiyan Roma'da kitlelerin kana susuzluğunu, öldürme tutkusunu teşvik ve tatmin için sergilenen gladyatör timlerinin, savaş esirlerinin denetim altında ölümüne kadar savaşıp zorlanmaları, yenik düşen gladyatörün, savaşçının ölüm kararının infazına seyirci kitlenin tasvip avazesi ile katılmaları, günümüzde boğa güreşlerinde kan döküşten alınan sadistlik, zevk, kurgu bilim ve çizgi filmlerde egemen olan şiddet, süpermen, exterminatör (yok edici), yenilmez savaşçı tipleri Batı medeniyetinde barış ve şefkati temsil eden Hz. İsa'nın değil, savaş ilahı Mars'ın ideal alındığını göstermektedir.

Doğa güç ve kaynaklarını kullanmada, bilim ve teknolojiye, teşkilatlanmada, kitlevi üretimde, ulaşım ve haberleşmede başarısı, sair medeniyetlere karşı üstünlüğü ne kadar belirgin olursa olsun hakim medeniyete mensup toplumların insan toplumlarına ve doğaya hiçbir medeniyetle kıyas edilmeyecek ölçüde zarar verdikleri, iki Cihan savaşının sorumluluğunu taşıdıkları gibi ürettikleri kitle tahrip silahları ile sun'i bir kıyamet tehlikesi yaratmış oldukları da dikkatten kaçırılmamalıdır.

Türk düşüncesi, hayat felsefesi insanı yaratılmışların en şerefliyi görmekle birlikte bu bakış açısında diğer canlılara karşı bir aşağılama yoktur.

Yunus Emre'nin:

"Nazar eyledik ileri
Pazar eyledik götürü
Yaradılanı hoşgör
Yaratan'dan ötürü"

dizelerinde ber-ceste şiire dönüştürdüğü bu görüş sadece kendi soylu duygularını değil, Türk ruhunu, Türk hayat felsefesini, dünya görüşünü de yansıtır.

Bu görüşün, bu felsefenin, imanın özü sevgidir. Hak sevgisidir, Tanrı aşkıdır.

Türk'ün Tanrısı âlemlerin Rabbi, Rahîm, Rahman (esirgeyici, koruyucu) yüce Allah'tır.

Yeryüzünde hiçbir millet yüce Tanrı'ya Türk gibi gönülden sevgi ile bağlanmamıştır. Varlığını Tanrı'ya adamamış, yaşam felsefesini, dünya görüşünü, millî seciyesini Türk gibi Tanrı sevgisi ile bütünleştirmemiştir.

Cümle yaratılmışa aynı göz ile bakmak, Tanrı'nın makamını, tahtını insan gönlünde görmek, gönül kazanmayı, insana sevgi ve şefkat duymayı şekilde kalan bin Hacc ziyaretinden üstün görmek, Hak ve halk sevgisinden yoksun çabayı abes bir gayret saymak, korku ve ümide, ceza ve ödüle değil, sevgiye, Tanrı aşkına ve rızasına gönül bağlamak. Müslim, gayrimüslim hiçbir millet semavî mesajı Türklük ölçüsünde doğru algılamamıştır. Yetmiş iki millete, aynı gözle bakan Yunus Emre'miz:

"Gayrıdır her milletten bu bizim milletimiz,

"Hiçbir kavimde bulunmaz din ü diyanetimiz.

derken bu gerçeğe işaret etmektedir.

Türklüğün dünya tarihinde milletlerarası hayat sahnesinde önemli bir yeri ve mevkii olmuştur. Türklük günümüzde kendi hayat ve kültür coğrafyasında mutlak egemen, bütünüyle tam bağımsız, birliğini kurmuş, dünya nizamında etkin ve saygın, dostluğundan vazgeçilmiz, düşmanlığından çekinilir, modern bilim ve teknolojiye ön safta bir büyük güç değildir.

Şu husus da dikkatten kaçırılmamalıdır: İnsanlık tarihinde milletlerarası hayat sahnesinde görünen milletler içinde varlığını, bağımsızlığını, kimliğini kesintisiz koruyabilmeyi başaran yegane millet Türk milletidir. Birleşmiş Milletlerde temsil edilen 200'e yakın devletin dörtte üçünden fazlasının yaşlarının henüz yarım yüzyıla erişmediği unutulmamalıdır.

Devlet hayatı tarihle yaşıt denecek kadar köklü ve kıdemli olan milletimizin çağlar, yüzyıllar dolduran devrelerle büyük devlet, cihangir süper güç mevkisinde bulunduğu, Türk devletlerinin süpergüç olma süreleri toplamının bu konuma yükselen diğer bütün milletlerin toplam üstünlük sürelerinden daha uzun olduğu da sâbittir.

Bir diğer gerçek de şudur: Milletimiz tarih boyu mücadeleci hayatında ağır kayıplara yol açan yenilgiler yaşadığı gibi son yüzyıl içinde üstün hasım güçler koalisyonunun çepeçevre saldırısı ile sürekli geri çekilmiş, gerilemiş, donmuş, kireçlenmiş medeniyet kalıplarını yeni bir güç yaratacak ölçüde yenileyemediği için Türkiye dışındaki büyük bölümü ile özyurtları içinde esarete sürüklenmiş bulunmaktadır. Bu esaret zinciri ve ağı henüz tamamen kırılabilmemiş değildir.

Milletlerin hayatının, mücadelelerinin, tarihin akışının daima âkilâne plânlarla düzenlenmediği, milletlerin kaderine müessir kararları alan önderlerin, yönetici kadroların duygusal etkilerle ağır yanlışlara, hatalara sürüklendikleri de bilinmektedir.

Milletimizin son bin yıl içinde düştüğü ve düzeltilmediği en büyü hata nedir?

Türk tarihinin son bin yılı içinde aziz milletimizin bugün karşılaşmakta olduğu büyük zorlukların doğuşunda, geçmişte aşılamayan çetin engellerin oluşumunda ve ağır yenilgilere, telafi edilemeyen kayıplara maruz kalışında asli amil, temel sebep olan en ciddi, en büyük hata İslâm dairesi içinde sorumlusu olmadığı bir mezhep nifakına düşmesi ve bu hatayı düzeltemeyişi, düzeltme için gerekli gayreti gösteremeyişidir.

Aziz milletimizin meydana çıkışında, faciaya dönüşmesinde, şekillenişinde asla katılımı, sorumluluğu olmadığı, hatta haberdar dahi bulunmadığı özünde Arap toplumu içinde, Arap soyluları arasında nüfuz gaspıyla başlayan, giderek Arap ve Fars kavimleri arasında dünyevî egemenlik, menfaat, kültürel kimlik ve üstünlük kavgasına dönüştüğü, semavî amaçlardan uzaklaştığı halde ustalıklı bir şekilde dinî kisveye bürünen ve müzmin bir hale getirilen kavgaya bulaşmış olması, millet birliğini Şif-Sünnî, Sünnî-Alevî mezhep kalıplarına dökülerek bozması büyük hata olmuştur. Bu hata sadece millet tarihimizin akışını değil, İslâm tarihinin ve Dünya tarihinin akışını da derinden etkilemiş, milletimiz için olumsuz sonuçlar yaratmıştır.

İslâm dairesindeki milletlerden hiçbiri İslâmı Türklük ölçüsünde bir ihlas ve vecdle benimsememiş, Türklük ölçüsünde Allah rızası için ümmet uğruna özveride bulunmamıştır.

Araplığın Sünnî İslâmî yorumu, İslâmiyetle Araplığı özdeşleştirme, Arap menfaatlerini, Arap hars üstünlüğünü, araplaştırma gayretini İslâm ülküsü olarak tanıtmaya olarak belirmiştir. Böyle bir anlayış Arap muhitinde aslî umde sayılmış, hiç değişmeden korunmuş olmakla birlikte bu anlayışın en belirgin şiddetle uygulaması Emevi saltanatı tarafından yapılmıştır. Arap, Araplığa katılmayanı "Müslüman, saymayacak kadar" İslâmî öze yabancı, ırkçı bir aşırılığı temsil etmiştir.

İslâmın Şiî yorumu, Arap muhitinde Emevi kılanının iktidar gaspına karşı muhalefet şeklinde başlayan siyasî hareketle bağlantılı olmakla, Ehli Beyt'in hukuku ile ilgili görünmekle birlikte, aslında itikad ve ibadette Kur'an ve hadisle belirlenen sınırları zorlayan ve aşan, ifrata yönelen dallarının mezheplere dönüşümü de dinî, manevî bir gelişimin değil, dünyevî, siyasî, sosyal bir mücadelenin ürünü olmuştur. Dinî hiziplenme olayı, İslâmın Araplık dışında bir beşerî zeminde yayılmasından milletler, toplumlar arasındaki kültür ve menfaat çatışmasından, bu çerçevede İslâm öncesinden gelen mahallî dinî kültür ve inanç motifleriyle karışmasından kaynaklanmıştır.

Olayın dikkate değer yönü uygulamada Şi'a'nın İslâm dairesinde özellikle Farisi-İran odaklı bir mezhep kalmasıdır.

Diğer bir gerçek de şudur. İran (özellikle Fars) zeminli Şi'a hareketleri İran ve İranlıların meşru menfaatlerini korumakla hudutlu kalmamış İslâm Dünyasının genel menfaatleriyle, güvenliği ve bütünlüğü ile bağdaşmayacak şekilde aşırı bencillikten kısa görüşlülükten kurtulamamıştır.

İslâm Dünyası yönetimini yüklenen Büyük Selçuklu hanedanının, Türk milletinin önde gelen emeli İslâm milletlerinin manevî, siyasî birliğini kurmak, İslâmı dıştan ve içten gelen saldırılara karşı korumak olmuştur.

Safevi Türk hanedanının İran zemininde iktidara gelişinden itibaren bu ülkedeki Türk zümrelerinin İslâm öncesi İran tarih ve coğrafyası ile, Fars kültürü ile bütünleşen Şia kalıbına dökülerek genelde İslâm âleminin dayanışmasına özelde ve daha önemlisi Türk milletinin birliğine, bütünlüğüne engel olan bir içtimaî, ruhî siyasî değişime yönelmesi Türklüğe birleşik Avrupanın Haçlı koalisyonları oluşturacak saldırılarından daha sürekli ve ağır zarar vermiştir.

Türkiye Türklüğünün Osmanlı Hanedanı yönetiminde bir cihan devleti mevkiine yükselirken bu devleti kuran, koruyan unsurlarını bir arada tutan merkezî aslî gücün Türklük olduğunun unutulması, hatadır. Türkiye Türklüğünün manevî birlik ve bütünlüğünün korunmasının, geliştirilmesinin ihmal edilmesi hatadır.

Türkiye Alevîliği Hz. Ali'nin (R.A) Hoca Ahmet Yesevî, Hacı Bektaşî Veli, Yunus Emre gibi gönül sultanlarının ilim ve irfan daireleriyle çakıştığı bütünlüştüğü ölçüde hak yolu dışında, ayrı bir dinî, mezhebî kümelenme değil, Türk halkının öz varlığını, kültürünü koruma şuuru, devletin Türkten gayrisine, Hristiyan kökenli dönme ve devşirme kapıkullarına teslim edilerek Türk'ün idareden dışlanmasına karşı bir grup tepkisi olarak değerlendirilmelidir.

Türk gücünün zayıflamasına, israf edilmesine yol açacak ifratlara düşürülmesi Sünnî-Alevî ayırımının her türlü ifratı, sömürüyü, bağnazlığı iz'an, irfan, hoşgörü ve sevgi ile yenecek şekilde Türk diliyle yapılacak seviyeli, yaygın bir eğitimle giderilmeyişi hata olmuştur.

Devletin resmî dili olan Türkçe'nin Müslüman halkın arasında yayılmasına, ortak dil haline getirilmesine gayret edilmediği gibi Lisan-ı Rûmî, Türk-i Rûmî, Lisân-i Osmânî dedikleri Türk halkının çoğunluğunun anlamadığı sun'î bir dil meydana getirilmesi, yönetici sınıfın kullandığı bu dille halkına gittikçe yabancılaşması, din ve ilim tahsilinin de Arapça yapılması hata olmuştur.

Öz diliyle seviyeli bir eğitim, öğrenim görmemiş olan ve böyle bir eğitim verebilecek şekilde yetiştirilmeyen resmî ülemanın İslâmiyeti Arap harsı ile özdeşleştirecek, Türk toplumunu Araplığın manevî vesayetine, Arap siyasî görüş ve menfaatlerine bağımlılığa sürükleyecek bir tutum ve zihni-yetle hareket etmesi hata olmuştur. Bu tutum ve zihniyetle Türk millî kimliği Türklük dışındaki milletlerin özverili katkısı olmayan bir ümmet ideali ve hanedan politikası için feda edilmiştir.

Bu durum Suriye, Irak, Ürdün, Hicaz, Mısır ve kuzey Afrika ülkelerinde Selçuklu, Memlûklü, Osmanlı dönemlerinde yerleşmiş bu ülkelerin yönetimini ve korumasını yüklenmiş, kalkınmasını, imarını sağlamış, Anadolu'dan

sürekli takviye almış geniş bir Türk nüfus kitlesinin Arap toplumları içinde büyük ölçüde erimesine, Türk milliyetinden, kültüründen kâmilan kopmasına, millî gücün israfına yol açmıştır. Aynı sakat kültür politikası Türklüğün merkez güç bölgesinde Anadolu ve Rumeli'nde de öğrenimde yalnız Arapça'ya önem verilmesi ve bu öğretimin dar bir çerçevede fıkıh, kelâm gibi dinî ilimlerle hudutlu kalması eğitimin halk tabakalarına yayılmasını milletin manevî kültürel kalkınmasını, bütünlüğe erişmesini, gelişmesini engellemiştir.

Türkçe'nin ortak toplumsal hafıza ve ortak şuur yaratacak, ortak kültür iklimi oluşturacak, korunması münhasıran Türk gücüne yüklenen devlet ülkesini; siyasî coğrafyayı ortak millî vatan bütünlüğüne eriştirecek şekilde yaygın ve gelişmiş mükemmel bir eğitim, öğretim dili haline getirmeyi ihmal etmek ağır hata olmuştur. Bu hata, kayıpları telafi edilemez, giderilemez, yenilgileri önlenemez hale getirmiştir.

Türkçe'nin, sarayda, divânda, resmî kitabette, medrese çevresinde, minberde, hutbede olduğundan daha çok halk edebiyatında ve tekke çevresinde, aşık edebiyatında, türküde, şarkıda, nefeste, destanda, menkıbe-de korunmuş olduğu dikkatten kaçırılmamalıdır.

Sonsuz kudret sahibi Allahdır. Ebedî İmparatorluk yoktur. Osmanlı Türk İmparatorluğunun çözülmesi, tasfiyesi de mukadderdi. Ancak bu çözülüş ve yıkılıştaki asla unutulmaması, ibret alınması gereken husus Türklüğün sadece İmparatorluğu, İmparatorluk ülkelerini kaybetmekle kalmayıp öz vatanını, birliğini, bağımsızlığını kaybetme, topyekün yok edilme tehdidine maruz kalmasıdır. Hasım güçlere böyle meş'um bir emeli uygulama girişimine cüret kazandıracak ölçüde yıpranmış olmasıdır.

Türk İnkılabının gayesi Kurtuluş Savaşı'nın zaferini, zafer semerelerini güvene almak aziz milletimize varlığın hukukunu, onurunu koruma yeterliği kazandıracak bir gelişme ve yükseliş sağlamaktır.

Türk milliyetçiliğini, Türk kültür kimliğini temel alan laik cumhuriyet uğranılan felaketlerden alınan acı derslerin yarattığı millî şuur uyanıklığının ürünü olmuştur.

Günümüzde Cumhuriyetin kuruluş esaslarına, milletimizin birliğine iç barışa, hain emellerle, cüretkar saldırılar yönetilmektedir.

Vatan ufukları gaflet, dalâlet, hamakat ve hıyanet sisleri ile kararmakta, millet elem ve endişe duymakta, devlet güç ve itibar yitirmektedir.

Düşman güçlerin önde gelen bu emel ve çabaları da Türk milletinin birliğini, yurttaşlarımızın karşılıklı sevgi, saygı ve güven bağlarını, sarsmak, kırmak, devletimizi zayıf düşürmek için mezhep kavgası çıkartmak, Sünnî-Alevî kamplaşması yaratmaktır.

Türk kimliğinin sorgulandığı, bu kimliği belirleyen, koruyan ve sürekli kılan maddî manevî kültür kalıplarının, kodlarının planlı sistemli çok cepheli saldırılarla tahrip edilmek, silinmek istendiği özel yöntemli bir savaş döneminde ve ortamında yaşıyoruz.

Tarihde hiçbir millet, hiçbir devlet ayırım gözetmeden izzet ve itibar mevkiinde tuttuğu yurttaşları tarafından günümüz Türkiyesinde olduğu ölçüde hayasız saldırıya, ihanet tertibine hedef kılınmamıştır. Hiçbir modern devletin medyası günümüzdeki Türkiye medyası ölçüsünde düşman güçlerin ve işbirlikçilerinin emel ve planlarına bilerek bilmeyerek hizmet eder hale düşmemiştir.

Senaryo belirgindir. Dün Sovyet istila girişiminde beşinci kol olarak göreve yapmaya gönüllü ve memur olan yerli Aptal İvanlar, ve her dış güce kiralananmaya hazır, Türk benliğine, kimliğine yabancı, Türkiye Cumhuriyetine düşman, mesleksiz, meşrepsiz, kimliksiz, seciyesiz yeni kimlik arayan ırkçı unsurlar, sun'î şöhret budalaları, çıkar arayıcıları böyle bir kamplaşmayı ve mezhep kavgasını teşvik ve tertip etmektedirler. Bu tutumları önde Suriye ve Yunan devletlerinin teröristlere eğitim kampı hazırlamasından daha farklı değildir.

Aziz Atatürk'ün Kurtuluş Savaşının askerî ve diplomatik zaferleriyle milletimizi İmparatorluk enkazı altında yok edilmekten kurtarıp yeniden teşkilatlandırırken lâik, millî, demokratik devlet esasını benimsemesinin hayatî önem taşıyan gerekçeleri dikkatten kaçırılmamalıdır.

Laik millî devlet esası dış politikada yeni Türkiye devletini İslâm âlemi üzerinde sömürge denetimi kurmuş emperyalist güçler koalisyonunun ilk ve

aslî saldırı hedefi seçilmekten sakınmayı, tükenme seviyesinde yıpranmış Türk varlığını İslâm âleminin yegane gönüllü fedai muhafızı mevkiî ve görüntüsünde tutmanın yarattığı tehlikeden kurtarmayı amaçlayan diplomatik bir tedbir oluşturmuştur.

Bu tedbirle Türkiye uzunca bir süre barış ortamında kalabilmiştir. I. Dünya Savaşı'nı galip bitirmekle birlikte Türkiye hakkındaki cinai emellerini gerçekleştirilemeyen, topraklarımızdan mağlup ve prestijleri kırılmış, Lozan barış masasından yeter tatmin bulmamış olarak ayrılan emperyalist güçlerin intikamcı rövanş niyetlerini, tertiplerini canlandırarak bir psikolojik ortam yaratılması daha kolay engellenmiş ve önlenmiştir.

Laik millî devlet politikasının dahili yönü daha hayatî bir önem taşır. Millî bünyede yüzyıllar öncesinde açılmış büyük güç kaybına sebebiyet veren bir yarayı onarmayı, ebediyen kapatmayı hedefler. Şahsi saltanat hırsı ile devleti mülk edinen hanedanların ve resmî ülemanın hakimiyetlerini sürdürmek için Arap ve Fars kültür şövenizmine, siyasî menfaatine üstünlük, rüçhaniyyet tanıma gafleti ile körüklenen mezhep nifakı ile zedelenen millî birliğin Türklük şuuru ile yeniden kurulması cumhuriyetin iç politikada baş hedefi olmuştur. Atatürk döneminde bu doğrultuda büyük mesafe alınmıştır.

Sevgili Âşık Veysel yıllarca önce mütemadi körüklenen fitnenin bir diğer yönünü ne güzel açıklamıştır:

"Şu âlemi yaratan bir
Odur küll-i şeye kâdir,
Alevî Sünnîlik nedir?
Menfaattir varvarası..."

Günümüzde mesele ailevî, zümrevî, mahallî menfaat varvarası olmanın da çıkmış millî birliğimize süikast tertip ve tahriki şeklini almıştır.

Arif ve erdemli yurttaşlarımızın Alevî olsun, Sünnî olsun İslâm anlayışlarında özde bir fark bulunmamaktadır.

Alevî-Sünnî yurttaşlarımız Allah'ın (c.c.) birliğinde Hz. Muhammed'in (s.a.v.) Allah'ın son elçisi ve hak dinin; imanın rehberi olduğunda, Ehl-i Beyt sevgisinde, İslâm varlığına, mukaddesatına saldıranları, zarar verenleri Yezit saymada ittifak halindedirler.

Bin yıl Allahın ordusu, İslamın kılıcı ve koruyucu kalkanı konumunda bulunan Türk milletinin varlığına, birliğine kasteden tertiplere katılanların Bedir müşriklerinden, Kerbela katillerinden daha menfur oldukları bilinmelidir.

Günümüzün gerçek münkirleri Türk varlığına, birliğine Türkiye Cumhuriyetine gizli, aleni düşmanlık gösterenlerdir.

Türkiye bu sıkıntıları aşacaktır.

